



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D., v právní věci žalobce **P. P.**, zastoupeného Mgr. Lubošem Komůrkou, advokátem, se sídlem AK Jihlava, Benešova 8, proti žalovanému **Krajskému úřad Kraje Vysočina, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 – Ma/RODV,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou předanou k poštovní přepravě dne 21. 10. 2011 domáhá vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 –

Ma/RODV, a současně žalovaného zavázal k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 6. 2011, č. j. MMJ/OD/18746/2012-11 78922/2011/MMJ, a rozhodnutí správního orgánu potvrzeno.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutím žalovaného nebyla respektována práva žalobce ani nebyly respektovány zásady dokazování a bylo rozhodnuto jen na základě důkazů svědčících v neprospěch žalobce, když důkazy svědčící o neporušení zákona žalobcem nebyly prováděny. Dále se žalovaný se nevypořádal s odvolacími námitkami ani se stavem předcházejícího řízení. Předně bylo povinností správního orgánu ve smyslu ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) opatřit si takové podklady pro rozhodnutí, aby byly zjištěny veškeré okolnosti pro rozhodnutí správního orgánu.

[3] Podle názoru žalobce žalovaný zcela pominul fakt, že rozhodnutí správního orgánu ohledně porušení ustanovení § 18 odst. 3 a 4 zákona č. 247/200 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel“) bylo postaveno pouze na tvrzení pracovníka správního orgánu, který při kontrole nezjistil nic jiného, než že při výuce nebyl přítomen žadatel a že v třídní knize zůstala u jeho jména takto nevyplněná kolonka s označením jeho přítomnosti. Rozhodně nebylo prokázáno, že by v rozhodnutí správního orgánu citovaní žadatelé o řidičské oprávnění neabsolvovali předepsaný minimální počet výukových a výcvikových hodin. Správní orgán, případně žalovaný neprovedli důkaz výsledkem žadatelů, kterých se věc týkala, ač takto mohli získat zcela objektivní důkaz ve vztahu ke skutečně absolvovanému počtu hodin. Proto žalobce v odvolacím řízení předložil písemná potvrzení žadatelů o vytýkané skutečnosti. Navrhl, aby on a žadatelé byli k této skutečnosti vyslechnuti.

[4] Stejně tak žalovaný pochybil i v případě potvrzení porušení Přílohy 1 bod 1. písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, neboť opět bylo postaveno pouze na tvrzení pracovníka správního orgánu, aniž bylo provedeno objektivní měření rychlosti vozidla.

III. Vyjádření žalovaného

[5] Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě vyslovil přesvědčení, že všechny tvrzení uvedená v žalobě jsou nedůvodná, neboť žalobcem nebyl postupem žalovaného ani postupem správního orgánu zkrácen na svých právech. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[6] Zdůraznil, že nesouhlasí s námitkou žalobce, že rozhodnutí správního orgánu je založeno pouze na tvrzení jeho pracovníka. Správní orgán prováděl

v autoškole žalobce dlouhodobou kontrolu. O této kontrole byl pořízen protokol státního dozoru. S tímto protokolem byl žalobce seznámen a poučen o možnosti podat proti jeho znění námítky. Dále byl v průběhu řízení opakovaně vyzýván k uplatnění námitek a připomínek. Žalobce nikdy v průběhu řízení nenapadl relevantnost podkladů.

[7] Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou žalobce, že nebylo prokázáno porušení zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. V rámci odvolacího řízení posoudil předložené důkazy jako plně prokazující, že žalobce spáchal správní delikt, jak rozhodl správní orgán. Současně poukázal na skutečnost, že považuje porušení zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel v oblasti výuky a výcviku nových žadatelů o řidičská oprávnění jako velmi nebezpečná. Nesplněním předepsaného počtu hodin výuky a výcviku může dojít k tomu, že žadatel o řidičské oprávnění není připraven na náročnou úlohu řidiče motorového vozidla. Tato skutečnost může v konečném důsledku vést k ohrožení jeho života a zdraví, stejně jako k ohrožení života a zdraví ostatních účastníků silničního provozu. Kontroly prováděné v autoškolách se snaží tomuto zabránit. Pokud jsou zjištěna pochybení, měla by být provozovateli autoškoly uložena sankce. Správní orgán provedl kontrolu v autoškole žalobce a zjistil porušení zákona ze strany provozovatele školy. Z tohoto důvodu postupoval podle zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, kdy zahájil s provozovatelem autoškoly správní řízení a za protiprávní jednání mu uložil pokutu.

[8] Rovněž námitku žalobce, že jím předložené důkazy nevzal na vědomí, nepovažuje za důvodnou. Podle ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Z předložených prohlášení žáků o absolvování kursu v plném rozsahu vyplývá, že tato prohlášení jsou datována v období od 23. 6. 2010 do 4. 8. 2010. Je tedy zřejmé, že žalobce měl tyto doklady k dispozici již v době zahájení správního řízení 12. 11. 2010. Odvolací orgán tedy k těmto dokladům v odvolacím řízení nepřihlédl a dále nezkoumal, zda jsou relevantní. Žalobce měl v průběhu správního řízení opakovaně možnost uvedená potvrzení předložit, což neučinil. Uzavřel, že provedení výsledku žadatelů se mu jeví jako nadbytečné, neboť skutečnost, o níž nejsou důvodné pochybnosti byla v souladu s ustanovením § 3 správního řádu zjištěna.

III. Relevantní skutečnosti plynoucí ze spisového materiálu

[9] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným vyplynuly následující, ve věci relevantní skutečnosti.

[10] Oznámení správního orgánu o zahájení správního řízení o pokutě ze dne 1. 11. 2010, č. j. MMJ/OD/18746/2010-1/D, podle zákona o získávání a zdokonalování

odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel bylo do vlastních rukou žalobce doručeno dne 12. 11. 2010.

[11] Ze sdělení ze dne 29. 4. 2011, č. j. MMJ/OD/18746/2010-10/D 59060/2011/MMJ, vyplývá, že správní orgán shromáždil podklady potřebné k vydání rozhodnutí ve věci jiného správního deliktu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a žalobci sdělil, že se může seznámit s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim ve lhůtě do 7 dnů od doručení sdělení. Uvedené sdělení bylo do vlastních rukou žalobce doručeno dne 11. 5. 2011.

[12] Rozhodnutím správního orgánu ze dne 8. 6. 2011, č. j. MMJ/OD/18746/2012-11 78922/2011/MMJ, byla žalobci uložena pokuta podle ustanovení § 56 odst. 4 písm. a) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel za správní delikt podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel ve výši 50.000,- Kč, protože jako provozovatel autoškoly:

1. Při výuce a výcviku poskytované podle individuálního studijního plánu u žadatelů o řidičské oprávnění pro skupinu „B“ I. H., L. H., R. M., J. V. a P. Ch., zařazených do kurzu č. DS5/2010, nedodržel předepsaný minimální počet výukových a výcvikových hodin, čímž porušil ustanovení § 18 odst. 3 a 4 zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel.

2. Porušoval opakovaně podmínku stanovenou v Příloze č. 1 bod 1 písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel: při nácviku správného jednání při řízení vozidla v jednotlivých rizikových situacích, a to zejména intenzivní brždění z rychlosti nejméně 40km/hodinu, objíždění překážky, náhlá změna jízdy spojená s ovládním ostatních ovládacích prvků vozidla. Předepsaná limitní rychlost nebyla dodržována a nácvik byl prováděn z rychlostí max. 20 až 30 km/hodinu, čímž nebyla dodržována podmínka stanovená v Příloze č. 1 bod 1 písm. h) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel při nácviku rizikových situací.

[13] O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 8. 2011, č. j. KUJI 75672/2011 ODSH 901/2011 – Ma/RODV, odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu potvrdil. V odůvodnění zdůraznil, že dne 7. 4. 2011 byl žalobce seznámen se všemi podklady pro vydání rozhodnutí, jiné dokazování poté nebylo prováděno, žalobci tedy nebyla postupem správního orgánu upřena jeho práva jakožto účastníka správního řízení. K doloženým prohlášením žáků o absolvování kurzu s odkazem na ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu uvedl, že tato prohlášení jsou datovaná v období od 23. 6. 2010 do 4. 8. 2010 a je tedy zřejmé, že je žalobce měl k dispozici již v době zahájení správního řízení 12. 11. 2010.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

[15] Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, vázán rozsahem a důvody, které žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bylo rozhodnuto o věci samé bez jednání. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů:

[16] Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. f) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, právnická nebo podnikající fyzická osoba se jako provozovatel autoškoly dopustí správního deliktu tím, že opakovaně nebo závažným způsobem nedodrží obsah a rozsah výuky a výcviku stanovený v § 20.

[17] Podle ustanovení § 56 odst. 4 písm. a) zákona o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, za správní delikt se uloží pokuta do 1 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a), b), d), e) a f), odstavce 2 písm. a), b), c), d), i) a j) a odstavce 3 písm. a), b) a c).

[18] Soud v první řadě zdůrazňuje, že pokud jde o kodifikaci správních deliktů v českém právním řádu, tato neexistuje a jejich úprava je značně roztržštěná. Z tohoto důvodu je při rozhodování o konkrétním správním deliktu nutno vycházet právě jen z toho zákona, který stanoví znaky skutkové podstaty správního deliktu, jakož i sankci za něj, a tím je v přezkoumávané věci zákon o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel. Sankce za zákonem vymezené jednání je konstruována jako tzv. relativně určitá, tj. s pevně stanovenou horní hranicí, která se považuje za poměrně vysokou, způsobilou citelně zasáhnout do majetkových poměrů odpovědného subjektu. Správním deliktem je tedy protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Také pro trestnost správních deliktů platí obecné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů.

[19] Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí a při přezkumu řízení, které jeho vydání předcházelo, soud neshledal, že by došlo k chybné aplikaci hmotného práva či k chybné aplikaci procesního práva. Z obsahu protokolu č. 1/AŠ/2011 ze dne 7. 4. 2011 vyplývá, že správní orgán s žalobcem projednal dílčí záznamy sepsané pracovníky správního orgánu při provádění kontrolní činnosti u žalobce v období od 1. 1. 2010 do 7. 10. 2010, žalobce tento protokol podepsal, převzal a byl poučen, že proti obsahu protokolu může podat písemné a zdůvodněné námitky ve lhůtě do 5-ti dnů ode dne seznámení s protokolem. V uvedené lhůtě žalobce žádné námitky nepodal a přes následné poučení správního orgánu ze dne 29. 4. 2011 o možnosti seznámit se a vyjádřit k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno do jeho vlastních rukou dne 11. 5. 2011, zůstal ve věci pasivní a k podkladům se nevyjádřil.

[20] K odvolání přiloženým potvrzením žáků o úplném absolvování výuky a výcviku žalovaný v odvolacím řízení nepřihlížel s odůvodněním, že jsou datována v období od 23. 6. 2010 do 4. 8. 2010 a je tedy zřejmé, že žalobce je měl k dispozici již v době zahájení správního řízení, tj. 12. 11. 2010. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným je rovněž zřejmé, že všechny fyzické nepřítomnosti žáků jsou podrobně zachyceny v jednotlivých záznamech pracovníků správního orgánu, kteří se účastnili ve výuce. Skutkový stav věci byl správním orgánem řádně zjištěn a vyhodnocen, žalovanému žádné důvodné pochybnosti ohledně takto zjištěného skutkového stavu věci nevznikly, proto vyhodnotil návrh žalobce na provedení výsledku žáků jako nadbytečné. Uvedený postup žalovaného shledává soud plně souladný se zákonem, a shodně jako žalovaný dospívá k závěru, že návrh na účastnický výslech a svědecké výslechy žáků jsou v přezkoumávané věci zcela nadbytečné, neboť skutkový stav věci byl správními orgány objektivně zjištěn a vyhodnocen, a to zejména s ohledem na obsah dílčích záznamů pracovníků správního orgánu, kteří se účastnili ve výuce.

[21] Protiprávní jednání žalobce bylo správními orgány spolehlivě zjištěno a prokázáno i v případě nedodržování minimálních limitních rychlostí při nácviku správního jednání při zvládání vozidla v jednotlivých rizikových situacích. Ze správního spisu, zejména z obsahu jednotlivých záznamů pracovníků správního orgánu, kteří se účastnili ve výuce vyplývá, že nácvik intenzivního brždění z rychlosti nejméně 40 km/hodinu nebyl splněn, neboť těchto rychlostních hodnot nebylo při prováděné kontrole dosahováno (dle uváděných záznamů bylo dosahováno max. 25-30 km/hod.), a to vzhledem k nedostatečnému prostoru pro tento účel. Soud nemá důvod zpochybňovat kontrolní činnost pracovníků správního orgánu a jimi vyslovené závěry, a přijmout argumentaci žalobce vystavěnou toliko na jeho tvrzení bez označení a předložení konkrétního důkazu.

V. Shrnutí a náklady řízení

[22] S přihlédnutím k výše uvedené argumentaci soud uzavírá, že rozhodnutí žalovaného vydané v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 správního řádu je zcela zákonné, vydané na základě řádně zjištěného skutkového stavu věci. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v průběhu správního řízení byla respektována procesní práva žalobce, byly respektovány základní zásady dokazování, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného rovněž vyplývá jakým byly vypořádány žalobcem uplatněné odvolací námitky a jaký právní závěr byl správními orgány ve věci vysloven.

[23] K žalobcem namítané nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud jen pro úplnost připomíná rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č.j. 6 A 76/2001 - 96, publikovaný ve Sb. NSS č. 3/2006, dostupný na www.nssoud.cz, který vymezil institut nezákonnosti takto: „*Nezákonným je rozhodnutí, které je v rozporu se zákonem nebo jiným právním předpisem, a přitom ještě nejde o tak intenzivní rozpor, aby bylo možno usuzovat, že rozhodnutí neexistuje, tj. že je nicotné. Nezákonnost může být vyvolána buď chybnou aplikací hmotného práva (pak půjde o nezákonnost v tom smyslu, jak o ní hovoří § 76 odst. 1 s.ř.s.), nebo*

práva procesního. Procedurální pochybení mohou mít charakter nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nebo vad řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. b) a c) s.ř.s.); tyto vady řízení jsou však v rámci soudního řízení relevantní pouze pokud jde o tzv. vady podstatné, tj. pokud porušení procesního práva mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.“

[24] Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, úspěšnému žalovanému pak žádné náklady nad rámec jeho jinak běžné administrativní činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 15. srpna 2012

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu